

kjer se divimo osobito Kapitolinski Veneri in umirajočemu Galcu, pa tudi brez števila drugim dragocenim kipom. Tukaj so tudi imenitni »Fasti consulares Capitolini« in ostanki rimskega tlorisa o mestu, kakeršno je bilo za cesarjev. Tudi rimsko volkuljo (močno pokvarjen bronast kip) hranijo v teh zbirkah in v spomin čudovite rešitve Romula in Rema redé še sedaj dva mlada volka na Kapitolu. Tudi državna zbirka „Museo Nazionale« v Dijoklecijanovih termah je zeló bogata (kipi in slike iz Vestinega svetišča). Poleg omenjene zbirke v palači Lodovisi je še seosebno imenitna óna v vili Borghese zunaj mesta, kjer kažejo poleg starih kipov tudi Canovine umotvore (»Venera Paolina« in mnogo jako zavédnih slik). Zbirka v »villa Albani« je sedaj nepristopna, ker se je nje lastnik, knez Torlonia, razprl z italijansko vlado.

(Dalje prihodnjí.)

Kaj mi je okó zračilo.

Nemila zvezda sije mojemu življenju;
 Pri zibeli mi kuma stala je bridkost,
 Spomladno solnce sije nežnemu zelenju,
 Gorjé ogrevalo je mojo vso mladost.
 Slovó sem moral dati sreče hrepenenju,
 Porušen je do nje, uničen zadnji most.
 Gorjé, usojeno le meni, ni me strlo,
 Okó je pot življenja jasnomirno zrlo.
 Prismetil mi je žarek v srčne globočine,
 Razcvitala se ondu zlata je pomlad.
 Oj, trikrat blažen, komur svit ljubezni sine,
 A nadej ne zatre noben jesenski hlad.
 Nebó si bila duše moje, cvet planine,
 Na veke meni zdaj si zakopan zaklad.
 Na tleh ležé mi hrepenenja nade vele —
 Jeklenega poguma duši moji niso vzele!

Trenutek mi prijazna bila je usoda,
 Poslala rajski dar — prijateljsko srcé.
 Prijateljstvo mi bila zlata je posoda,
 Izlival v njo sem neizpolnjene željé.
 Ko solnca pot od vzhoda do zahoda
 Prijateljstva — sem mislil — trdne so stezé,
 A mraz požgal je vzora tudi tega krase .
 Nesklonjeno sem stal, četudi samcat zase.

Ostala ti si, sveta moja tolažnica,
 Oj, mati, moje poezije sladki vir!
 Trpljenja mojega ti zvesta mučenica,
 Ti duše večno neizpremenljivt tir.
 Usoda, stoj! . . Zaman! Ne gane nje svetnica,
 Oditi mora v kraje, kjer je pokoj, mir.
 Molcé trpim globoko, nezacelno rano,
 Dási najteže, nosim moško jo, udano!

Od svojih bed obrnil sem pogled ponosni
 Po zemlji naši, po dolinah, po bregéh.
 Tu biva rod, pripet usodi neizprosni,
 Molčeč trpin brez slobode na svojih tleh.
 Ubogi rod! Ustvarjen bedi si neznosni,
 Ustvarjen ljutim si sovražnikom v zasmeh! . . .
 Trpljenja národa okó mi je zračilo,
 Srcé za vselej mi z bridkostjo napolnilo.

† Jos. Freuensfeld.

